

KLAGANDE

Migrationsverket

MOTPART

A, B och C, sekretessbelagda uppgifter, se bilaga A

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Länsrättens i Stockholms län, migrationsdomstolen, dom den 25 februari 2009 i mål nr UM 2140-09, se bilaga B

SAKEN

Överföring enligt Dublinförordningen

MIGRATIONSÖVERDOMSTOLENS AVGÖRANDE

1. Migrationsöverdomstolen upphäver migrationsdomstolens dom, utom såvitt avser förordnandet om sekretess, och fastställer Migrationsverkets beslut den 19 december 2008.
2. Migrationsöverdomstolen fastställer migrationsdomstolens sekretessförordnande.
3. Migrationsöverdomstolen förordnar att sekretessen enligt 21 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska bestå för uppgifterna i domsbilaga A.

YRKANDEN M.M.

Migrationsverket yrkar att Migrationsöverdomstolen undanröjer migrationsdomstolens dom och i första hand fastställer Migrationsverkets beslut och i andra hand återförvisar ärendet till migrationsdomstolen för fortsatt handläggning. Till stöd för talan anförs bl.a. följande.

Bedömningen av vilket land som är ansvarigt för en asylansökan görs enligt kriterierna i kapitel III i Dublinförordningen¹. Bestämmelserna har uppkommit som en del i arbetet mot en gemensam asylpolitik och syftar till att på ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan. Det rör sig således om bestämmelser som i huvudsak rör ansvarsfördelningen länderna emellan och som disponeras av dessa. Den medlemsstat i vilken en asylansökan har gjorts gör en framställan om överföring till den andra medlemsstaten som sedan har att acceptera eller avslå denna. Ett land som har accepterat en framställan om överföring har tagit på sig ett ansvar för asylansökan och har accepterat att pröva denna.

Migrationsdomstolen har prövat överklagandet enligt artikel 10.1 i Dublinförordningen. När Sverige gjorde framställan till Grekland var grunden för denna artikel 10.2 som reglerar situationer när artikel 10.1 inte är tillämplig. Bedömningen av vad det innebär att ett tillfrågat land inte svarar är inte öppen för tolkning. Det följer av artikel 18.7 i Dublinförordningen att ett uteblivet svar på en framställan om övertagande medför att det tillfrågade landet övertar ansvaret för en asylansökan.

A, B och C bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande. De anlände illegalt till Grekland den 3 september 2007. De reste in och sökte asyl i Sverige den 16 september 2008. Mer än tolv månader hade då förflutit sedan de otillåtet passerat gränsen till Grekland. Enligt Dublin-

¹ Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat.

förordningens artikel 10.1 var Grekland då inte längre ansvarig stat. Deras asylansökningar ska prövas i Sverige. Trots detta anhöll Sverige i Grekland om accept till överföring men fick inget svar. Uteblivet svar måste tolkas som ett avslag på begäran om överföring. Migrationsdomstolens dom är korrekt och måste stå fast. Anledningen till att mer än tolv månader förflöt mellan deras ankomst till Grekland och asylansökan i Sverige var att de åkte tillbaka till Iran och sedan via Afghanistan och Pakistan till Sverige. Vid detta inträde i EU var inte Grekland första land. I Grekland fick de ingen hjälp av myndigheterna med ekonomi och boende. Via smugglarna fick de bo i ett rum med ett 20-tal personer. De hade knappt mat för dagen. Deras dotter hade ingen som helst tillgång till skola eller annan kreativ sysselsättning. Dottern måste få sin asylansökan prövad i Sverige och för hennes bästa måste de följa med henne. Dessutom är B gravid på nytt. Hänsyn måste också tas till detta barn. Det är välkänt att det råder mycket svåra förhållanden för afghanska flyktingar i Grekland.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Ansvarig medlemsstat

Syftet med Dublinförordningen är att på ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt fastställa vilken stat som är ansvarig för prövningen av en asylansökan som ingetts av en tredjelandsmedborgare på en EU-medlemsstats territorium. Metoden för att uppnå detta syfte bygger på objektiva kriterier, som är rättvisa både för medlemsstaterna och för de berörda personerna samt gör det möjligt att snabbt avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för fastställande av flyktingstatus och inte äventyra målet att behandla asylansökningar snabbt (förordningens inledning [3 och 4]).

Kapitel III i Dublinförordningen behandlar kriteriernas rangordning. Enligt artikel 5.1 ska kriterierna för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret tillämpas i den ordning de anges i kapitlet.

I artikel 10.1 i nämnda kapitel anges att, om det fastställs att en asylsökande utan tillstånd har passerat gränsen till en medlemsstat landvägen, sjövägen eller luftvägen från ett tredje land, ska den medlemsstat där inresan ägt rum ansvara för prövningen av asylansökan. Skyldigheten att ta detta ansvar upphör tolv månader efter det att den otillåtna gränspassagen ägde rum.

Av artikel 10.2 framgår att när en medlemsstat inte kan eller inte längre kan hållas ansvarig i enlighet med punkt 1 och om det har fastställts att den asylsökande vid tiden för ansökans inlämnande tidigare har vistats en sammanhängande period på minst fem månader i en medlemsstat, den medlemsstaten ska ansvara för prövningen av asylansökan.

Övertagande och återtagande

Kapitel V i Dublinförordningen behandlar övertagande och återtagande och beskriver närmare villkoren för förfarandet och genomförandet varvid bl.a. tidsgränser anges.

Den medlemsstat som har ansvaret för prövningen ska enligt artikel 16.1 a) och b) i nämnda kapitel vara skyldig att, i enlighet med artiklarna 17–19, överta en asylsökande som har gett in en asylansökan i en annan medlemsstat och slutföra prövningen av ansökan. Den stat där ansökan gavs in har härvid bedömt att en annan medlemsstat ska ansvara för prövningen och enligt artikel 17 anmodat den staten att överta den asylsökande.

Tyst godkännande (tyst accept)

Om inget svar har lämnats inom angivna tidsfrister ska framställan om övertagande anses godtagen och medföra skyldighet att överta personen, se artikel 18.7 i Dublinförordningen.

Verkställighet

Överföring ska verkställas enligt den anmodande statens nationella lagstiftning, efter samråd mellan de berörda staterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan om övertagande respektive återtagande godtogs eller beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades (se artikel 19.3 respektive artikel 20.1 d) samt MIG 2009:16).

Migrationsöverdomstolen gör följande bedömning.

Kriterierna för att avgöra vilken medlemsstat som enligt Dublinförordningen har ansvaret för att i en viss situation pröva en tredjelandsmedborgares asylansökan ska tillämpas i den ordning de anges i kapitel III i förordningen. I målet aktualiseras bestämmelserna i artikel 10.1 och 10.2 i nämnda kapitel.

Migrationsöverdomstolen har i rättsfallet MIG 2007:51 slagit fast att ett förfarande om övertagande/återtagande enligt artikel 10.1 i Dublinförordningen måste inledas senast tolv månader sedan den illegala inresan från tredje land ägde rum för att den medlemsstat till vilken den illegala gränspassagen ägde rum ska förbli ansvarig för prövningen av en asylansökan.

I förevarande fall har Migrationsverket på grund av bl.a. uppgifter från Eurodac gjort en framställan till Grekland om övertagande enligt artikel 10.2 (vistelse i medlemsstaten under mer än fem månader). Ansvarig

myndighet i Grekland svarade inte inom föreskriven tid enligt artikel 18.7 i Dublinförordningen, varför framställan genom s.k. tyst accept ska anses godtagen och medföra skyldighet för Grekland att överta A, B och C. Ansvar för prövningen av deras asylansökningar åvilade sålunda vid denna tidpunkt Grekland. Detsamma var förhållandet vid tiden för Migrationsverkets beslut och migrationsdomstolens dom. Vid angivet förhållande saknade migrationsdomstolen grund för att med hänvisning till artikel 10.1 i Dublinförordningen undanröja Migrationsverkets beslut om att A, B och C ska överföras till Grekland m.m. på det sätt som skett.

Fråga uppkommer härfter om det finns något annat skäl för att Sverige ska frånga Dublinförordningens ansvarighetskriterier.

A, B och C har under ärendets handläggning hos Migrationsverket anført att de vistats i Grekland under fem månader men att de därefter självmant lämnat landet och rest till tredje land utanför medlemsstaternas territorium innan de på nytt reste in i EU. De har vidare hos Migrationsöverdomstolen anført att det föreligger sådana starka humanitära skäl som gör att Sverige bör överta deras asylansökningar. Migrationsverket har motsatt sig att Sverige av anförda skäl ska överta A, B och C:s asylansökningar.

Migrationsöverdomstolen finner att A, B och C inte styrkt att de sedan inresan i Grekland lämnat medlemsstaternas territorium i minst tre månader, varför artikel 16.3 inte är tillämplig. Inte heller kan de humanitära skäl som A, B och C åberopat för att få sina asylansökningar prövade i Sverige med stöd av artikel 3.2 i Dublinförordningen anses vara av sådan styrka att det finns förutsättningar att frånga förordningens ansvarighetsregler (jfr. MIG 2007:8, MIG 2007:32 och MIG 2008:42). Härvid ska beaktas att undantaget enligt praxis tar sikte på att själva verkställandet av överföringen inte kan genomföras utan att tredjelandsmedborgarens hälsa riskerar att allvarligt äventyras. Några

sådana skäl har inte kommit fram i målet. Bestämmelserna i FN:s konvention om barnets rättigheter föranleder ingen annan bedömning.

Migrationsöverdomstolen finner sammanfattningsvis att migrationsdomstolens dom ska upphävas, utom såvitt avser förordnandet om sekretess, och att Migrationsverkets beslut den 19 december 2008 ska fastställas.

Domen får inte överklagas (16 kap. 9 § tredje stycket utlänningslagen).

lagman
ordförande

kammarrättsråd

kammarrättsråd
referent

föredragande